

Ārējais skelets – balsta un aizsargā dzīvnieka ķermeni.

Tas piešķir ķermenim:

- raksturīgo formu;
- krāsu;
- pasargā no ievainojumiem;
- kavē ūdens izdalīšanos.

Biežāk ārējais skelets sastopams posmkājiem un gliemjiem. Tas netraucē kustībām, taču kavē augšanu. Tāpēc dzīvnieki pēc noteikta laika nomet ārējo skeletu. Šie dzīvnieki aug ātrāk tad, kad jaunais skelets vēl ir mīksts.

Balstaudi – speciālas šūnas un audi, kas auga organismā pilda mehānisko funkciju.

Tas nozīmē – padara organismu izturīgāku un elastīgāku. Balstaudu raksturīgākā īpatnība ir izturība. To nodrošina uzbiezināts šūnapvalks.

Cīpsla – saistaudu veidojums. Tas saista kaulus ar muskuļiem.

Hidrostatiskais skelets – ķermeņa dobumā esošā šķidrums spiediens uz muskuļiem un ādu. Tas piešķir ķermenim formu. Hidrostatiskais skelets biežāk ir tārpiem, gliemjiem un citiem bezmugurkaulniekiem.

Iekšējais skelets – dzīvnieka iekšējais skelets. To visbiežāk veido kauli. Iekšējais skelets ir sastopams hordaiņiem.

Locītava – pārtraukts kaulu savienojums. Tas nodrošina dažādu ķermeņa daļu kustības:

- saliekšanu;
- atliekšanu;
- pievilkšanu;
- atvilkšanu;
- griešanu.

Muskuļi – noteiktam uzdevumam paredzēti, sarauties spējīgi orgāni. Muskuļi sastāv no muskuļaudiem. Muskuļaudus veido šūnas. Tās sauc par muskuļšķiedrām.

Muskuļaudi tiek iedalīti:

- skeleta muskuļaudos;
- sirds muskuļaudos;
- gludajos muskuļaudos.

Skelets – bioloģiska sistēma. Tā nodrošina dzīvo organismu balsta funkciju.